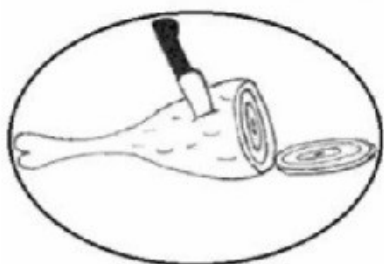
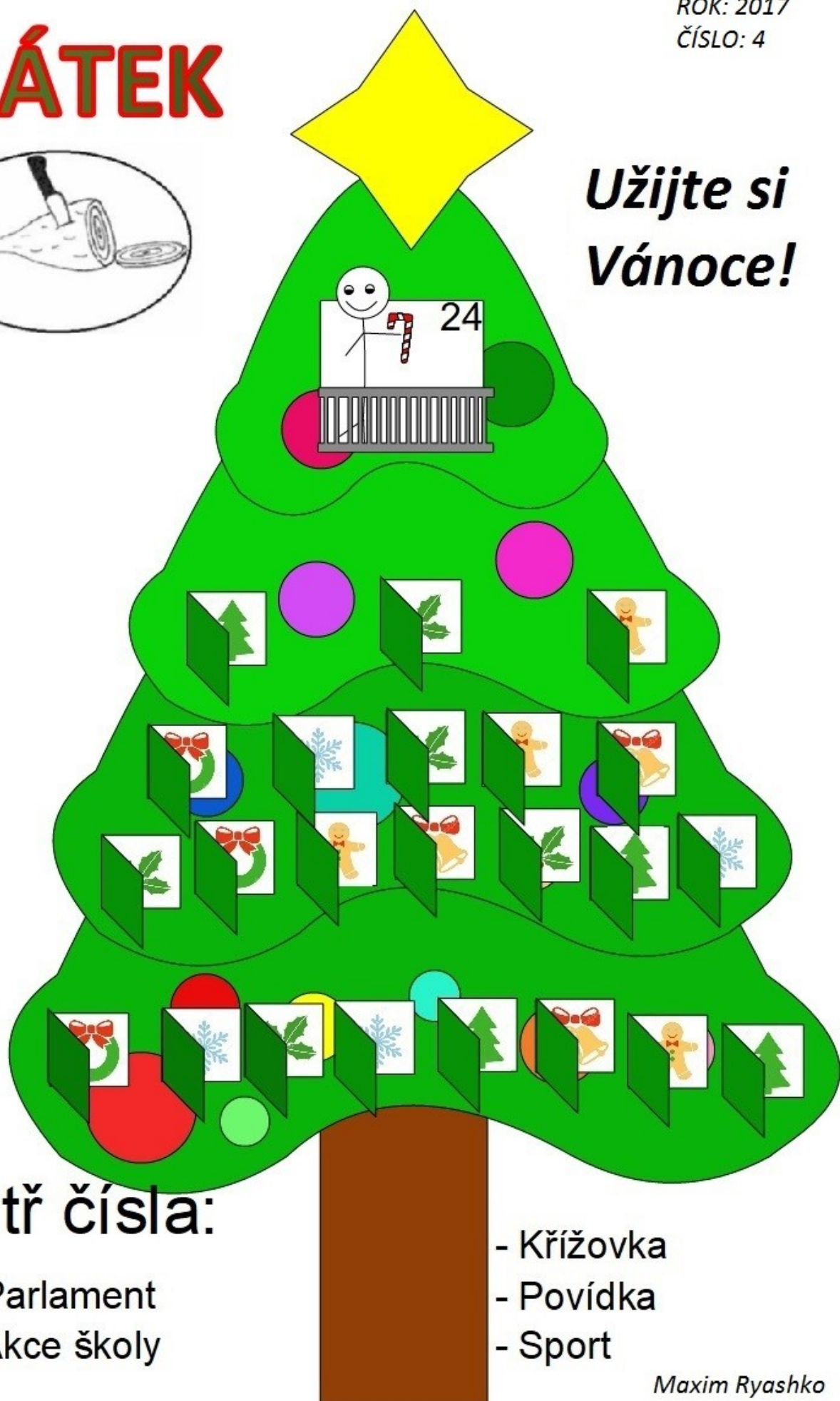

PLÁTEK

ROK: 2017
ČÍSLO: 4

**Užijte si
Vánoce!**

Uvnitř čísla:

- Parlament
- Akce školy

- Křížovka
- Povídka
- Sport

Maxim Ryashko

Slovo šéfredaktorky

A Vánoce jsou opět tu a s nimi také Plátek, samozřejmě s vánoční tematikou. Vybíral se nový šéfredaktor, protože Gabča Vlachová odešla na střední školu a někdo tuto nelehkou práci dělat musí. Takže novou šéfredaktorkou jsem se stala já, Míša Homolková, dlouholetá redaktorka našeho časopisu. Příspěvků do tohoto čísla bylo hodně. Píší stálí redaktoři i nováčci, co mě zejména těší. V článkách se dozvíte spoustu zajímavostí ještě z podzimních akcí. Ono vůbec není na škodu připomenout si některé události, o kterých jsme nestačili napsat v podzimním čísle. Deváťáci si užívali v Praze a čtvrtákům se líbila výuka na dopravním hřišti. V adventním čase samozřejmě po škole chodil Mikuláš se svou družinou, zdobil se školní stromek, peklo se zajímavé cukroví a uskutečnil se jarmark. U všech těchto událostí byl někdo z nás a napsal o nich. Ještě nesmím opomenout soutěže a křížovku o super ceny. V časopise si také můžete přečíst zajímavou recenzi divadelního představení a knížky ze školní knihovny. Součástí je také nová rubrika tohoto školního roku – Saxana. Jsme rádi, že nám píšete o svých problémech. Chtěli bychom přijít s dalšími novými rubrikami, aby byl náš časopis pestřejší.

Jako šéfredaktorka bych vám za celý kolektiv Plátku chtěla popřát krásné Vánoce, bohatého ježíška, klidné prožití vánočních svátků a šťastný a úspěšný nový rok 2018.

Míša Homolková, 9. B

Informace ze zasedání

Z parlamentu

Na schůzce 20. listopadu se opět muselo probrat několik věcí. Jako první nám Marta Štěpánková sdělila, že se ve středu 22. listopadu naše škola zúčastní krajské konference parlamentů v Brně. Bylo vybráno pět zástupců (2 z prvního a 3 z druhého stupně). Bližší informace o akci si můžete přečíst v následujícím článku. Dále jsme se dověděli, že parlamentáři do tříd nepředávají přesné informace, a tak vznikají různé zmatky. Každý si povinně musel vzít papír a tužku a vše si pečlivě zapisovat. Doufáme, že došlo ke zlepšení.

Program na Vánoce byla další věc, kterou jsme museli projednat. S navrženou opičí dráhou většina žáků (hlavně z vyšších ročníků) nesouhlasila a chtěli vybíjenou, jak tomu bylo i minulý rok. Začali jsme tedy s přípravou vánočního turnaje ve vybíjené. Oslovili jsme paní učitelku Nedomovou, která se ujala funkce rozhodčí. K další tradiční vánoční soutěži patří soutěž o nejlépe vyzdobenou třídu. Bodování se konalo v pondělí 18. prosince. Vyhlášení výsledků soutěže ve vybíjené a ve výzdobě jsme naplánovali na poslední den před Vánoci. Domlouvali jsme se, že by při tomto vyhlášení mohli někteří žáci předvést nějaké nacvičené vystoupení.

Předsedkyně parlamentu si všimla, že na zastávce u školy bývá poházeno mnoho odpadků. Členové parlamentu se domluvili, že by bylo dobré zajít za panem starostou a zeptat se ho, jestli by obec mohla dát k zastávce odpadkový koš. Jednání s ním si vzala na starost Tereza Stejskalová.

Kuba Vajďák přišel s nápadem, že by bylo dobré řešit chování žáků ve frontě na obědy a kulturu stolování vůbec. Za nevhodné chování by učitelé tříd psali trestné body. Napadlo nás, že by každá třída měla sto bodů, a když by některý žák dělal něco, co nemá, tak by učitel vykonávající dozor na obědě jeden nebo dva body strhl. Na konci roku by se nejlepší třída vyhlásila a žáci byli odměněni. Tento návrh musíme ještě prodiskutovat a dořešit.

Další schůzce se konala 4. prosince. Zasedání se nemohla zúčastnit Martina Štěpánková, a tak měl hlavní slovo místopředseda - Kuba Vajďák. Nejprve Kuba a Mája řekli, jaké to bylo na krajském zasedání parlamentů.

Poté jsme se pustili do organizace předvánočních akcí. Byli jsme informováni o tom, že již máme dva stromky na výzdobu školy. Moc děkujeme Tomáši Dufkovi z 9. A a Adamu Plíhalovi ze 7. B, že nám je sehnali. Jejich rodičům napsala Natálie Chytrá přání k Vánocům, ve kterém jim členové parlamentu poděkovali. Bylo stanoveno, že strom na balkoně nazdobí ve středu po páté vyučovací hodině deváťáci.

Dále bylo potřeba dořešit turnaj ve vybíjené. Protože je hodně zápasů, bude se hrát v hodinách TV a dohrávky budou ve čtvrtek a v pátek před Vánoci. Paní učitelce Nedomové, která zápas bude pískat, se nabídla jako pomocníci devátáci. Již se uskutečnil turnaj 4. a 5. tříd. Vyhrála třída 4. B a pomocníci byli devátáci. Děkujeme paní učitelce Musilové, která vykonávala funkci hlavní rozhodčí. Jako loni byli vybráni tři nejlepší hráči z kluků a holek. Bližší informace získáte v článku Adama Fleischlingera. Odměny připravila Klára Olejníčková. Zjistili jsme, že pohárů je dost, jen bylo potřeba na ně přilepit štítky a to měla udělat Jolana Janíčková. Stužky k medailím zakoupily a připevnilly Bety Krompová a Dominika Horáčková. Diplomy a tabulku vytvořila Denisa Horáková.

Dalším bodem zasedání byla pravidla týkající se chování v jídelně. Kuba si přinesl knížku od paní učitelky Kyánkové, podle které vytvoří návrh. Tato pravidla budou viset na nástěnce v jídelně spolu s tabulkou, do níž bude dozor zapisovat body třídě, která bude tato pravidla porušovat. Nástěnku opatří Standa Stojka.

Poslední schůzka tohoto roku se uskutečnila 18. prosince. Parlamentáři se vydali po škole hodnotit vyzdobu tříd. Nejvíce bodů mohli získat žáci za vlastnoruční výrobky. Nejkrásnější vánoční atmosféra na porotce dýchla ve třídě ST 2. Žáci z této třídy získali sladkou odměnu. Za parlament přeji všem šťastné Vánoce.
Magdaléna Zouharová, 8. B

Krajské setkání parlamentů

Dne 22. 11. 2017 se konalo krajské setkání parlamentů v Brně, kterého se za naši školu zúčastnili Magdaléna Zouharová, Jakub Vajdák, Alžběta Krompová, Dominika Horáčková a Martina Štěpánková, předsedkyně našeho parlamentu.

Když jsme dorazili do Střední školy polytechnické Jílová Brno, dostali jsme svačinu a netrpělivě jsme čekali na zahájení. Ujala se ho Kamila Rotterová, předsedkyně Krajského parlamentu dětí a mládeže Jihomoravského kraje. Následovala krátká prezentace o činnosti krajského parlamentu. Hosty přivítal Andrzej Bartoš, první propagátor školních parlamentů v ČR. Zdůraznil, že díky práci v parlamentu se naučíme komunikovat, spolupracovat, prosazovat své názory a jednat s lidmi. Poté jsme byli rozděleni do workshopů

Parlamentáři se vyfotili s panem Michalem Doleželem – zastupitelem krajského úřadu.

podle barvy našeho programu, který jsme obdrželi na začátku akce. Ve skupinách jsme například vymýšleli, jaké to má výhody, když na školách pracuje parlament, a jak by měl vypadat správný „parlamenták.“ Po skončení workshopů jsme přede všemi prezentovali výsledky své práce. Dozvěděli jsme se, že hlavním cílem parlamentů je rozšiřovat zájmy a potřeby dětí a mládeže. Naše práce by měla směřovat k tomu, aby ve škole panovala dobrá atmosféra. Součástí byla i soutěž o nejlepší projekty zachycující práci parlamentu. Naše škola se v ní umístila hned 2x, získali jsme 1. a 2. místo. Po vyhlášení byl konec akce a my jsme jeli domů.

Martina Štěpánková, 9.

A

Je jedna říjnová středa ráno a já se vydávám se svými spolužáky ze 4. A na dopravní hřiště v Blansku. V sedm hodin jsem vešel do školy a tam už na mě čekali spolužáci. Seřadili jsme se do dvojic a vyslechli jsme si pokyny třídní paní učitelky. O několik minut později jsme se vydali na točnu a nasedali jsme do autobusu. Celá pravá strana byla už obsazena žáky ze třídy 4. B. Při odjezdu jsme se dívali přes zamlžená okénka na školu, která se čím dál tím víc zmenšovala. Cestou jsme měli smíšené pocity.

Když jsme dorazili k dopravnímu hřišti, mile nás překvapil jeho vzhled. Takové hřiště jsme za celý svůj život nespatriili. Po pár radách paní instruktorky jsme si rozdělili kola podle velikosti a vyjeli jsme na cvičné komunikace. Na nich se pohybovalo i pár chodců asi proto, abychom náhodou nějakého na reálné silnici nesrazili. Takže jsme jezdili po kruhovém objezdu, odbočovali jsme, dávali jsme přednost v jízdě atd. Po dvou hodinách jízdy jsme se celí nadšení odebrali do učebny, kde jsme se učili různé dopravní značky a dívali jsme se na instruktážní videa. Po vyučování jsme se sbalili a nasedli opět do autobusu, který mířil zpět do Lysic. Po tom, co jsme dorazili, jsme šli s panem učitelem na oběd. A to byl vlastně konec dne, protože následovalo už jenom čekání na autobus domů či na rodiče.

Protože jsem chtěl vědět, jak se spolužákům na dopravním hřišti líbilo, napadlo mě se jich rovnou zeptat. Vymyslel jsem si dotazník. Pod každou otázkou si můžete přečíst, jak odpovídali.

1. Byl jsi spokojen se svým přiděleným kolem?

- A) Kolo se mi líbilo.
- B) Moc si nejsem jistý.
- C) Nelíbilo.

Na tuto otázku všichni oslovení respondenti odpověděli, že byli s kolem spokojeni. Podle mého názoru kola vypadala moderně a byla dobře vybavena. Možná líp než kola, která máme doma.

2. Jak se ti líbil vzhled dopravního hřiště?

- A) Velmi se mně líbilo.
- B) Nebylo nic moc.
- C) Nelíbilo.

Polovina dotazovaných se shodla na tom, že se jim vzhled dopravního hřiště velmi líbil, ale druhá polovina odpověděla, že nic moc. Zjistil jsem, že dopravní hřiště bylo opraveno začátkem loňského roku a oprava stála necelého půl milionu korun. Tak nevím, jak by podle některých mělo být ještě vylepšeno? Tady máte odpověď. Někteří si mysleli, že budeme jezdit v nějakých malých autíčkách. Možná by to bylo pro nás zajímavější. V našem věku nemůžeme jezdit v autech po veřejných komunikacích, jediným dopravním prostředkem, který můžeme řídit, je kolo, samozřejmě pod dozorem dospělé osoby.

3. Dozvěděl ses něco nového z oblasti dopravní výuky?

- A) Hodně nových věcí.
- B) Tak napůl.
- C) Nic.

Z odpovědí vyplynulo, že žáci něco už znali, ale že se i něco nového naučili. Např. poznají více značek (značku pro dálnici), ví, jak se mají chovat ve městě (tramvaj má vždy přednost před chodcem). Rozebírala se instruktážní videa a každý si mohl uvědomit, jestli se dobře chová na komunikaci.

4. Myslíš si, že dostaneš průkaz pro cyklisty?

- A) Určitě.
- B) Doufám.
- C) Ne.

Všichni odpověděli za B. Paní učitelka řekla: „Za B. Doufám, že průkaz cyklisty dostanou všichni.“ Samozřejmě své znalosti a dovednosti musí příště prokázat při testech, které proběhnou už na jaře.

Učíme se na dopravním hřišti (pokračování)

5. Jak se ti líbilo učit se mimo školu?

- A) Líbilo se mně to moc.
- B) Něco se mi líbilo, něco nelíbilo.
- C) Nelíbilo se mně to. Raději bych zůstal ve škole.

Polovina dotazovaných se shodla na tom, že se jim takovéto učení celkově líbilo, a druhá polovina zase mi sdělila, že se jim něco líbilo, ale něco ne.

6. Dodržel jsi pravidla pro účastníky silničního provozu?

- A) Důsledně jsem je dodržel.
- B) Občas jsem je porušil.
- C) Nedodržel jsem je.

Dotazovaní mně prozradili, že občas pravidla porušili a později si to uvědomili a stejnou chybu už neudělali.

Adam Fleischlinger, 4. A

Zvířecí okénko

Můj kamarád Riki

Riki je papoušek ara ararauna. Je mu jeden a půl roku. Pořizovací cena papouška ary ararauny se pohybuje okolo 20 000 Kč, ale nevyčvičeného. Vycvičený papoušek stojí asi 40 000 Kč. Před Rikim jsem měl papouška aratingu, ale ten bohužel zemřel, tak jsem hledal na internetu nějakého jiného papouška. Objevil jsem inzerát, ve kterém jsem se dočetl, že jedna paní má tříměsíčního aru a nemůže se o něj starat kvůli své nemoci. Na inzerát jsem odpověděl pod tačkovým mailem. Týden před tím, než jsme si pro něj jeli, mně táta řekl, že vše zařídil. Taťka o tom nemluvil, protože mamka by dalšího papouška doma nechtěla.

Riki dokonce navštívil školu.
Moc se mu tu líbilo. Je rád mezi lidmi.

Riki si u mě rychle zvykl a mám ho rok. Za tu dobu jsme se velmi skamarádili. Tento papoušek dokáže být neuvěřitelně věrný. Říká se, že má inteligenci tříletého dítěte a dokáže být i stejně náladový. Papoušek potřebuje velký přísun ořechů, ovoce a zeleniny. Vyžaduje vaši pozornost. Pokud mu ji nedopřejete, začne strašně vřskat. (Když pořádně zařve, je to slyšet na 3 km.) Kromě Rikiho chovám i jiné papoušky, andulky (cena se pohybuje okolo 100 Kč), korely (200 -300 Kč), rozely (700 - 1200 Kč), aratingy (1200-3000 Kč). Kéž by byli všichni tak věrní kamarádi jako Riki.

Jako dárek k Vánocům jsem mu koupil houpací kruh, ale dostal ho už před Vánoci. Byl jsem zvědavý, jak bude reagovat. Určitě mu pod stromeček něco zabalím. Má radost, když trhá balící papír z dárků. Na Vánoce se vyřádí a nechám ho rozbalovat i své dárky. S Rikim vám přejeme krásné prožití vánočních svátků a šťastný nový rok.

Zdeněk Kala, 7. A

V úterý 24. října jsme se (žáci 9. ročníku) ve tři čtvrtě na šest sešli na točně u školy. Paní učitelky si nás přepočítaly a jelo se. Všichni byli ještě rozespali, takže v „buse“ bylo ticho.

Asi po dvou hodinách cesty jsme zastavili u motorestu Melikana. Dostali jsme 15 minut na to, abychom si odskočili na záchod nebo si něco koupili. Sice se na toaletách platilo 5 Kč, ale dostali jsme žeton do nákupního košíku v hodnotě 5 MKč (5 melikaček). Hodně lidí si nahoře u baru koupilo cappuccino nebo horkou čokoládu.

Postupně jsme se blížili ku Praze, takže začala lekce dějepisu. Paní učitelka Čumová se ujala mikrofonu a povyprávěla nám o druhé světové válce. Pak následovaly referáty spolužáků na téma: Vyšehrad, Petřínská rozhledna, Židovské Město, Staroměstské náměstí a další. Než jsme vyslechli všechny referáty, už jsme projížděli Prahou a zanedlouho jsme zastavili v Lidicích.

Nejprve jsme si tam prohlédli expozici památníku, podívali se na krátký dokument o životě obce krátce před vypálením, takže nic zatím veselého. Po filmu jsme si samostatně prošli výstavu o vypálení obce. Už první pocit při vstupu do expozice nebyl příjemný. Holé betonové zdi, temno, chlad, smutná atmosféra... Po zdech visely texty s informacemi o Lidicích, o jejich vypálení, o tom, co se dělo s muži, s dětmi, se ženami. Bylo to zajímavé, ale velice depresivní. Poté jsme s paní průvodkyní prošli pietní místo, tj. pozůstatky vesnice, památník se sochami lidických dětí a Růžový sad. Dozvěděli jsme se o historii obce a i nějakou tu zajímavost. Pak jsme přešli do lidické galerie, kde jsme se dívali na výpovědi některých lidických žen, které všechny ty hrůzy přežily. A pokračovali jsme směr Terezín.

V Terezíně jsme měli domluvenou prohlídku Malé pevnosti a následně Muzea terezínského ghetta. Přijeli jsme s časovou rezervou, a tak jsme se zastavili u hrobů před pevností a něco si o nich řekli. Po příchodu šly paní učitelky zařídit vstupenky. My jsme si mezi tím mohli jít koupit nějaké suvenýry. Pak už se jen čekalo na paní průvodkyni. Ta přišla a začala výklad o historii pevnosti a jejím veliteli. Taková zajímavost je, že veliteli za druhé světové války vězni říkali Pind'a. Postupně jsme procházeli celami, dvory a místnostmi pevnosti. Pak jsme prošli dlouhou chodbou a vyšli jsme úplně jinde, než jsme vcházeli. Uviděli jsme bazén, který si nechali postavit dozorcí. Po prohlídce jsme se přesunuli do původního kina, které měli dozorcí také jen pro sebe. Viděli jsme zbytek filmu „Propaganda“ a film o historii Terezína.

V programu následovalo ghetto. V ghettu je expozice o zdejších životě Židů. Poté jsme se přesunuli do místnosti s hudbou a poslechli si ukázkou z opery Brundibár, kterou zde dokázali secvičit. Mezi tím druhá skupina měla výklad s paní učitelkou Čumovou, pak jsme se vystřídali. V místnosti o velikosti malé tělocvičny jsme strávili asi 15 minut a dělalo se nám špatně - bylo nás tam asi 25. Nedokážu si představit, že by nás tam bydlelo 60 a měli jsme tam být celý den. Dozvěděli jsme se, že židovští chlapci chytali blechy (rekord 28 blech/10 minut). Věděli jsme, že samozřejmě děti vymýšlely zajímavé hry, ale tohle by nás nezapadlo.

Pak už jen nasednout do autobusu a hurá do Prahy. Když jsme se blížili ku Praze, vjeli jsme do kolony. Pan Chromý, náš řidič, začal povídat o pražském metru. Dozvěděli jsme se o vzniku jednotlivých tras a jejich propojení. Jen co to pan řidič dopověděl, už jsme stáli před vysokoškolskými kolejemi Volha. Rozdělili se do pokojů a šli se ubytovat. Vtom se tam objevila sestra Natky Chytré, která v Praze studuje a na kolejkách bydlí, takže si s ní někteří začali povídat.

Prý za půl hodiny dole. Samozřejmě někteří nejmenovaní přišli pozdě, ale s tím se musí počítat. Konečně jsme byli všichni. Rozdělili jsme se kvůli počítání do tří skupin, jednu měla na starosti paní učitelka Kyánková, druhou paní učitelka Požárová a třetí paní učitelka Čumová.

Vyrazili jsme na zastávku metra a jeli jsme. Museli jsme přestupovat, ale to nám nevadilo. Horší bylo najít východ z metra. Jediná cesta byla výtahem. Nastal problém. Někteří absolutně nenávidí výtahy, takže to pro ně bylo dost nepříjemné. Ale zvládli jsme to. Vylezli jsme na spodní straně Václavského náměstí. Tam na nás čekal bratr Anežky Nevlidové, který žije v Praze. Ukázal nám i to, o čem ostatní nevěděli.

Nejprve jsme šli na procházku po noční Praze, nějak jsme se dostali z Václaváku a vydali se směrem k Národnímu divadlu a pak na nábřeží. Byl to úžasný pohled na osvětlený Pražský hrad a Petřínskou rozhlednu. Přes Vltavu zářil Karlův most. Hodně lidí začalo fotit. Času bylo málo, takže na nás paní učitelky tlačily, abychom už pokračovali dál. Rychlé foto a jde se! Pak jsme došli na vyhlídku, odkud se fotilo ještě líp a byl tam i lepší výhled na Karlův most a Hradčany, a dokonce jsme dostali i víc času než na nábřeží.

Pokračovali jsme k Prašné bráně a pak uličkami na Staroměstské náměstí. Orloj bylo dobře vidět a i Týnský chrám. Jen co jsme se rozhlédli, už jsme zase šli. Okružní cesta byla u konce, protože jsme zase vylezli na Václaváku. Dostali jsme rozchod, takže za půl hodiny sraz. Všichni hrrr do McDonaldu nebo najít KFC. Když jsme se konečně sešli všichni, přešli jsme přes celý Václavák a zase dolů na metro. Jeli jsme v dost narvaném voze, takže málokdo seděl. Když jsme se vrátili na koleje, bylo asi jedenáct večer. Nezbyvalo nic jiného než se jenom osprchovat, vyčistit si zuby a spát. Budíček byl docela brzo, protože už o půl osmé jsme museli být sbalení a vystěhovani.

Jeden žák opět nezklamal, nechal si totiž tašku na ubytovně, takže jsme na něj museli čekat, než se vrátí. Když jsme všichni usedli na svá místa, vyrazili jsme směrem k centru. Autobus nás vysadil u kostela sv. Cyrila a Metoděje, v jehož kryptě se skrývali atentátníci Kubiš, Gabčík a jejich spolubojovníci. Řekli jsme si něco o operaci Antropoid, prohlédli jsme si kostel z venku a vydali jsme se směrem k Vltavě. V plánu bylo prohlédnout si Tančící dům, ale otevírali až v devět, a když jsme tam byli my, bylo teprve půl deváté. Tak jsme se aspoň podívali, jak vypadá zvenku. Podél řeky jsme se dostali k Národnímu divadlu. Stáli jsme mezi budovami Národního divadla – Novou scénou, Laternou magikou a provozní budovou ND na náměstí Václava Havla. Na čas je tam umístěno velké červené srdce jako upomínka na Václava Havla a dále jsme viděli sochu Marilyn Monroe. Dostali jsme chvíli času na focení. Paní učitelky si nás zavolaly, spočítaly nás a šli jsme na prohlídku Národního divadla. Rozdělili jsme se na dvě skupiny, protože nás bylo hodně. Jedna skupina šla z vrchu a druhá ze spodu. Prohlídka trvala asi hodinu a půl, ale i tak jsme toho prošli dost. Měli jsme obrovské štěstí, protože jsme zhlédli všechny opony a celé jeviště, viděli jsme představbu kulis a světel a poslechli jsme si i část hudební zkoušky.

Pak jsme se přesunuli přes Karlův most, kolem Schwarzenberského paláce na Pražský hrad. Samozřejmě nesmí chybět fotka na vyhlídce a s hradní stráží, takže nám paní učitelky daly patnáctiminutový rozchod. Přes bezpečnostní kontrolu jsme se dostali na nádvoří Pražského hradu a odtud jsme pokračovali až ke katedrále sv. Víta. Po prohlídce jsme šli kolem Zlaté uličky přes „Staré zámecké schody“ k Vltavě a pak na Staroměstské náměstí. Dostali jsme půl hodiny na to, abychom si koupili jídlo, protože byl čas oběda. Hodně lidí šlo do KFC, někteří na stánek pro trdelníky nebo langoše a někteří jedli zásoby z domu.

Dalším bodem programu byla návštěva Židovského Města. S paní průvodkyní jsme navštívili čtyři synagogy a židovský hřbitov. Hodinu a půl jsme procházeli jednu synagogu za druhou. Že by nás to bavilo, se říct nedá, ale dalo se to.

Po prohlídce jsme přes Pařížskou ulici došli na nábřeží. Tam nám Kuba Nevlida řekl něco o metronomu na Letné, kde původně stál Stalinův pomník. Přešli jsme přes most a nasedli do autobusu. Ten nás zavezl na Pankrác.

Odtamtud jsme došli na Vyšehrad. Zastavili jsme se u rotundy sv. Martina. Paní učitelka Kyánková nám povyprávěla pár zajímavostí o Vyšehradě. Šli jsme dál. Zastavili jsme se u Čertových kamenů. Paní učitelka Požárová otestovala energie, jestli jsou pozitivní, nebo negativní. Pak jsme pokračovali do parku, ve kterém jsou sochy od J. V. Myslbeka. Z parku jsme vyšli na vyhlídku. Byla odtamtud vidět skoro celá Praha. Slovo dostal Kuba Nevlida, takže jsme se dozvěděli víc, než bylo v plánu. Následně jsme se přesunuli před chrám sv. Petra a Pavla, kde jsme si udělali společné foto. Pak jsme dostali deset minut na prohlídku hřbitova. Šli jsme se podívat na Slavín a ke hrobům Boženy Němcové a Jana Nerudy.

Sešli jsme k autobusu a následovala dlouhá cesta domů. Celá cesta trvala víc než čtyři hodiny. Zastávka měla být asi po dvou hodinách a to už asi půlka autobusu potřebovala na záchod. Pokus o zastavení však nebyl zdařilý, protože benzínka byla v obležení kamionů a nedalo se tam zaparkovat. Museli jsme jet dál. Hned na další benzínce už bylo trochu více místa. Jen co autobus zastavil a otevřely se dveře, vyběhla asi půlka lidí na záchod. Pak jsme si šli něco koupit a jeli jsme další dvě hodiny. Hodně lidí spalo, protože jsme byli dost unaveni.

V Hodoníně vystupovaly holky z dětského domova. Další zastávka byla v Černovicích a pak se jelo až do Lysic ke škole. Tam už netrpělivě čekali rodiče.

Celá exkurze se povedla, počasí nám vyšlo a program byl zajímavý. Děkujeme paní učitelce Čumové a Kyánkové za přípravu celé exkurze a trpělivost, kterou s námi měly, a paní učitelce Požárové, naší třídní, za doprovod.

Míša Homolková, 9. B

Projektový den

Z akcí školy

Projektový den 2. stupně letos připadl na čtvrtek 9. listopadu. Téma kyberšikana bylo (alespoň z mého pohledu) zajímavé. Ve skupinkách jsme procházeli různá stanoviště a plnili úkoly. Skupinka se vždy skládala ze zástupců 6., 7. a 8. ročníku. Devátáci pomáhali učitelům na stanovištích.

Když jsem zjistila, s kým jsem ve skupině, trochu jsem se zděsila. I tak si ale myslím, že jsme se s úkoly poprali vcelku dobře.

Projektový den se mi líbil, dozvěděla jsem se spoustu nových informací a práce v takto vytvořených skupinkách byla taky zajímavou zkušeností.

Kateřina Trojanová, 8. A

Z mého pohledu

Celé ráno jsem byl napjatý, s kým budu ve skupině a jaké bude téma. Když jsem ráno šel do technického kroužku, ještě to na nástěnce nebylo napsané. Po kroužku jsem se běžel k nástěnce znovu podívat a zjistil jsem, že jsem v týmu číslo osm a začínat máme v počítačové učebně. Tam jsme se zapsali do týmové karty a já jsem byl jednohlasně zvolen kapitánem (dostal jsem jen jeden hlas, shodou okolností to však byl jediný názor, který byl vysloven). Já jsem jako kapitán vymyslel jméno týmu - K-group. Asi se ptáte proč takový název? Členové týmu měli příjmení na K. I když jsem byl zvolen kapitánem, hlavní slovo měl Aleš Knor. Poté jsme se dívali na video o kyberšikaně, které bylo velmi poučné. Následně jsme šli do jazykové učebny, kde jsme hráli dvě scénky. Všechny úkoly v ostatních třídách si bohužel nepamatuji, a proto uvedu jen namátkou: v tělocvičně jsme stříleli vzduchovkou, v M3 jsme se připravovali na hraní scénky, kterou jsme v M2 natáčeli. Ve VKO jsme se dívali na scénku, kterou si pro nás připravili žáci devátých ročníků, a vyjadřovali se k ní. Ve fyzice jsme na noteboocích hráli postřehovou hru „Kahoot“. A v ČJ1 jsme pro změnu stavěli majáky z kartonu, které můžete vidět u „Amose“. Na přesuny mezi jednotlivými stanovišti jsme měli zhruba pět minut, což bohatě stačilo.

Nakonec jsme v dějepise vyplňovali pracovní listy, jak jsme si projektový den užili.

Já jsem jej hodnotil celkem kladně

a řekl bych, že ostatní také. Myslím si, že jsem si zdokonalil organizační schopnosti (dohlížel jsem na to, kam a kdy půjdeme). O kyberšikaně jsme se dozvěděli, jak velké následky může mít a na co si dát pozor při komunikaci po síti.

Jiří Kotolan, 8. C

Strakonický dudák

V pátek 3. listopadu 2017 jsem navštívila se svými spolužáky divadelní představení Strakonický dudák, které patří mezi nejhranější Tylova díla na českých scénách. Představením diváky provází princípal, který se objevuje vždy, když je potřeba obměnit scénu. Vtipně komentuje předešlý děj.

Příběh chudého sirotka Švandy se mi líbil. Herec Pavel J. Riedel dokázal diváky svým výkonem pobavit. Ale ani ostatní herci nezůstávali pozadu, například Dalibor Dufek v roli Vocílky a nebo Jiří Daniel v roli Kalafuny nezklamali. Co mě velmi potěšilo, bylo prokládání představení hudbou. Zazněly saxofon, housle, klavír, píšťala. Zajímavé bylo také to, že dudy nahradil již jmenovaný saxofon, který dodal představení na modernost. Herci byli oblečeni do dobových kostýmů. Kdyby však měli současné oblečení, tak bych mohla říct, že to byl příběh ze současnosti. Zobrazuje honbu lidí za penězi, za mocí a postavením.

I samotná scéna vhodně doplňovala atmosféru hry. Její postavení umožňovalo střídání skutečného prostředí se světem pohádkovým, jako byly víly a divé ženy. Jak jsem již řekla, představení se mi líbilo. Doporučuji všem, kteří mají rádi divadlo, aby tuto divadelní hru zhlédli jak v divadle Radost, tak i na jiných divadelních scénách.

Ema Rozprymová, 8. C

Strakonický dudák je nádherné dílo od autora Josefa Kajetána Tyla. Režie této krásné divadelní báčorky se v divadle Radost ujal Vlastimil Pečenka.

V podání herců jmenovaného divadla je to neskutečný zážitek. Všichni herci hráli na výbornou, avšak výkon Švandy, herce Pavla Riedla, byl jedinečný. Legrační byl například pes Azor v podání Pavla Nováka, který svým štěkotem a chováním rozesmál celé publikum. Nesmím opomenout ani všechny loutky, které napodobovaly lidské bytosti. Takže jejich vodičům vřelý dík. Dojemný byl také příběh Rosavy (matky Švandy) v podání Evy Lesákové, která se obětovala kvůli svému synovi. Palec nahoru dávám za její výborný herecký výkon. Velmi kladně hodnotím manipulaci s kulisami a chystání nových obrazů, kdy divák byl baven před scénou princípalem. Ozvučení celého sálu bylo rovnoměrné, což přispívalo ke kvalitě zážitku.

Jestliže bych mohla celkově shrnout, obdivuji herecké výkony, režii, zvuk, scénáristy, kostyméry, kulisy, osvětlovače a všechny, kdo se na téhle hře podíleli. Byl to zážitek.

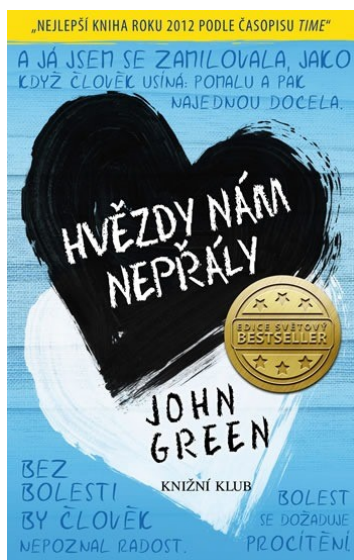
Veronika Španělová, 8. C

Hvězdy nám nepřály

Pod vánoční stromek určitě patří knížka. Jednou z mých nejoblíbenějších je kniha Hvězdy nám nepřály od Johna Greena. Byla vydána v roce 2012, má 238 stran. Čte se velmi rychle a má neskutečně poutavý příběh. Je to nejvtipnější smutný příběh o lásce a smrti. Některé věci v knize bohužel ve skutečnosti neexistují, jako třeba phalanxifor, což je vymyšlený lék na rakovinu v posledním stádiu. Najdete v ní úžasná moudra: „Bez bolesti by člověk nepoznal radost“ nebo „Jenom jedna věc je horší, než si to šinout v šestnácti do kytek s rakovinou, a to je mít dítě, které si to šine do kytek s rakovinou.“ Jak říkám, je to hodně smutný příběh, který nadchne hlavně holky - romantičky. Představte si, že si ji můžete vypůjčit v naší školní knihovně. V roce 2014 byl natočený stejnojmenný film, který určitě stojí za zhlédnutí.

Pokud si knihu přečtete, můžete mně svůj názor napsat na školní email. Jsem zvědavá na váš názor.

Katka Příbylová, 9. A

Saxana je opět tady!!!

Ahojky všichni,

je tady prosinec a to znamená i další vydání Plátku a další část naší Listárny. Dostala jsem spoustu dopisů, které obsahovaly problémy ve škole, doma, ale třeba také vaše pěkné zážitky, které by stálo za to tu také zmínit. Jsem ráda, že naše Listárna má u Vás takový ohlas, a tak se už bez dalších řečí vrhneme na první dotazy, které jsem pro tentokrát vybrala, a už teď se těším na další vaše dopisy.

Vaše Saxana, čarodějka z Lysic

Pozn. redakce: Dopisy jsou přepsané, sloh trochu upraven a gramatické chyby snad všechny odstraněny. Obsah je zachován.

Milá XY,

holky si
malují navzá-

*Milá Saxano,
všimla jsem si, že holky od nás ze třídy a i ostatní
holky mají různě pomalované ruce, a mně se to moc líbí.
Chtěla bych si je taky tak pomalovat, ale bojím se jich
zeptat, čím a jak se to dělá. Poradiš mi?*

Tvoje XY

takto na ruce různě malují, buď si tam něco jem, a nebo každá sama sobě. Někdy si své ruce pomalují v hodinách, jindy o přestávce nebo když se nudí. I já se svými kamarádkami to takhle děláme. Existují na to speciální fixy nebo pastelky, které koupíš v obchodě nebo na internetu. Některé holky si na ruce, ovšem kreslí obyčejnými fixy nebo propiskami a to je velmi špatné. Může se totiž nakonec ukázat, že kvůli tomu onemocní jejich kůže, a to je velmi zlé. Proto Vám všem, holky i kluci, radím, abyste si na ruce nekreslili pastelkami, fixy či propiskami, které na to nejsou uzpůsobené. Pokud už chcete opravdu mít ruce ozdobené různými malůvkami, pořiďte si na internetu nebo v obchodě speciální fixy či pastelky.

Tvoje Saxana

Saxano,

moje kamarádka chce, abych se bavila jen s ní, a zakazuje mně jinou kamarádku. Ráda bych se kamarádila s oběma. Problém je v tom, že jsme tři. Občas se jedna urazí a nafoukne, a my nevíme proč. Nebo si místo mě sedne v hodině s ní. Mně je to líto. Občas o mně napíšu na FB. Jak to mám řešit? Mamka mi říká, ať se na ně vykašlu a najdu si jinou kamarádku. Já ale chci ty staré kamarádky. Dík za radu.

Milá YZ,

Tvoje YZ

Nejlepší je si s holkama o všem promluvit. Já osobně mám taky své dvě kamarádky a máme to docela podobně, ale když si o všem promluvíme, hned je to v pořádku. Poradila bych ti toto: Promluv si s holkama o samotě, nejdřív s jednou a potom s druhou. Ať ti řeknou, co jim dělá starosti, s čím mají problém apod. Až ti tohle všechno řeknou, zvaž své možnosti. Buď to poznáš, že to nejsou opravdové kamarádky, a poslechněš svou mamku, nebo se to všechno vyřeší a zůstanete spolu. Já osobně bych to takhle udělala a dál se tím zabývala spolu s nimi, o všem si promluvila a snažila se to nějak vyřešit. Rozhodně bych se netrápila.

Tvoje Saxana

P.S.: Přeji všem kouzelné Vánoce, suprové dárky, a hlavně si užívejte prázdnin! Na všechny se usmívejte a oni se na oplátku budou usmívat na vás. A pište! Třeba jak to dopadlo.

Turnaj ve vybíjené

V pátek 24. listopadu proběhl ve velké tělocvičně turnaj ve vybíjené, kterého se zúčastnili žáci ze čtvrtých a pátých tříd. Turnaj se konal od 12:50 do přibližně 14:40 hodin. Hráči se v šatnách převlékli a šli do tělocvičny. Nejdříve nám paní učitelka Musilová připomněla pravidla, která byla stejná jako na okresních soutěžích, a hned potom se šlo hrát. Jako první zápas tohoto turnaje bylo utkání žáků ze tříd 4. A a 4. B. Vyhráli sportovci ze 4. B, kterým se podařilo vybit osm hráčů. Žáci ze 4. A mířili přesně 4x. Další na řadě byl souboj mezi třídami 5. A a 5. B. V polovině zápasu hráči 5. A prohrávali, ale dokázali zápas otočit a vyhrát v poměru 7 vybitých ku 5. Následoval zápas, ve kterém se utkala 4. A s 5. B. Ale žáci ze třídy 4. A si nedokázali poradit se žáky z 5. B. a prohráli rozdílem čtyř vybitých. Pak se uskutečnil rozhodující zápas turnaje, ve kterém se utkaly třídy 4. B s 5. A. Souboj byl velice vyrovnaný, ale nakonec zvítězili sportovci ze třídy 4. B. Podařilo se jim v časové limitě vybit pouze o jednoho hráče víc. Celý turnaj vyhráli tedy žáci ze 4. B. Já osobně jsem taky hrál a byl to pro mě veliký zážitek. Myslím si, že nebylo důležité zvítězit, ale zahrát si.

A jsem moc rád, že jsme měli možnost se tohoto turnaje zúčastnit.

Tak sportu zdar!

Adam Fleischlinger, 4. A

Členové parlamentu ocenili nejlepší hráče a hráčky:

- 1. místo - Matěj Ščučka 4. B
- 2. místo - Ján Kollár 5. B
- 3. místo - Petr Sokol 5. A

- 1. místo - Barbora Stejskalová 5. B
- 2. místo - Dorota Smutná 4. A
- 3. místo - Nikola Michalíková 4. A

Turnaj očima žáků 4. B

Na pátek 24. listopadu si pro nás členové parlamentu připravili turnaj ve vybíjené. Po vyučování jsme všichni přišli do haly. Tam nám paní učitelka Musilová vše vysvětlila. Nejprve jsme nastoupili proti 4. A. Tu jsme porazili. Potom jsme čekali na balkoně a fandili jsme pátákům. Vyhrála 5. A, se kterou jsme nakonec hráli o celkové vítězství v turnaji. Snažili jsme se, ale vypadalo to marně, ale pak jsme zabrali a vyhráli.

Složení vítězného týmu:

Matěj Ščučka, Daniel Kytner, Karolína Sedláčková, Tomáš Setnička, Markéta Koutná, Klára Křenovská, Dan Jonáš, Lenka Knorová, Mikuláš Živný, Antonín Vybíhal, Františka Pavlíková, Ladislav Šenkýř.

Máťa Koutná, Klára Křenovská, Kája Sedláčková, 4. B

Dne 4. prosince 2017 naši školu navštívili čerti, andělci a Mikuláš. A proč právě už 4. prosince? E-ON nás obdaroval dnem volna zrovna 5. prosince /tento den byl vypnut elektrický proud/.

Naše třída 9. A dostala velkou důvěru - uspořádat pro malé žáky mikulášský průvod. Všichni jsme se sešli ráno v malé tělocvičně (takové naše malé peklo). Dívky a dva chlapci se převlékli do bílých šatů a sukní a nakonec si připevňovali krásná křídla a svatozáře. Kluci a také čtyři děvčata se chystali na svůj úkol ztvárnit zlé čerty. Holky si rozčuchávaly vlasy a kluci měli paruky s rohy. Všichni se začernili sazemi a uhlím a připevnili si ocasy. Čerti letos přišli bez strašidelných masek, ale zato dělali velký hluk po chodbách naší školy. Nakonec nám zbývalo pouze pomoci Markovi, aby se převlékl za Mikuláše. Málem jsme měli Mikuláše bez čepice nebýt paní učitelky Nesnídalové, která ochotně zapůjčila svoji z domu. Všichni jsme i s naším panem učitelem Sedláčkem netrpělivě čekali, až zazvoní na první vyučovací hodinu.

Náš průvod se nejdříve vydal do 1. A. Bylo to takové nijaké. Nikdo nevěděl, co si může dovolit, a

Mikuláš byl celkem nejistý. Nakonec jsme to však všichni zvládli a od dalších tříd to bylo lepší a lepší. Čtvrtáci se chystali odjet na plavání, proto jsme je museli obejít jako jedny z prvních. Prvníáci a druháci se nás ještě báli a někteří se schovávali pod lavice, nebo dokonce měli na krajíčku. Ve třetích třídách se to ale začalo měnit. Děti na nás, na čerty, pokřikovaly, a tak jsme je s dovolením paní učitelky brali ze tříd v pytlích. Byla to legrace jak pro nás, tak i pro žáčky. Některé děti se přece jen trochu bály a některé zase odvážně lezly k čertům do pytlů samy. Čertíci tuto akci prožívali velice procítěně a užívali si odnášení dětí v pytlích. Andělci byli letos velice půvabní. Nejtěžší z nás to měl Mikuláš. Pochvalu za svůj výstup si od některých paní učitelek určitě zasloužil.

Jediný, kdo do pytle nechťel, byla paní učitelka Nedomová.

Vše skončilo jako mávnutím kouzelného proutku. Tělocvičnu jsme uklidili, jako by tam peklo vůbec nikdy nebylo.

Z čertů a andělů se opět stali žáci 9. A, kteří zasedli do lavic k odpolednímu vyučování.

Doufáme, že se všem naše kostýmy líbily a budili jsme aspoň trochu respekt a hrůzu. Myslíme si, že to byla důstojná akce a ničím jsme neurazili.

Kateřina Příbylová, 9. A, čert

Fuj, to jsme se natahali!
Vyučit se za čerta - ani náhodou!

Čerti v naší třídě

Lekly jsme se, když čerti vylítli do třídy. Dva kluci byli andělé a některé holky čerti. Měli rezavé řetězy. Byli špinaví a někoho i začernili. Některé kluky strčili do pytle. Mikuláš jmenoval hodné a zlobivé děti. Také chválil, že pomáháme spolužákovi.

Klára Křenovská, Markéta Koutná a Karolína Sedláčková, 4. B

Dva andělé z 9. A

Začátkem prosince přišel čas na zdobení stromečků. Stromek ke vchodu zařídil jako každoročně Tomáš Dufek. Ozdobení se ujali žáci z prvního stupně. Pod ním jsme si mohli prohlédnout nejrůznější vánoční ozdoby a dekorace, které vyrobili sami žáci a nabídli je rodičům na jarmarku. Letos „stromček“ na balkon obstaral Adam Jílek. Dobrovolníci (Jakub Vlach, Max Waterman, Jan Balaja, Anežka Nevlidová, David Komprda a Adéla Hanzlová) jej krásně ozdobili. Baňky z PET lahví dodaly holky ze 6. C. Hvězdičky z polystyrenu vyrobili žáci v loňském roce, bylo jen potřeba některé opravit.

Ve středu 6. prosince nás pan školník pustil přes hudebnu na balkon. Na začátku jsme se zděsili

výšky stromečku. Ale jak pověsíme vánoční hvězdu? Pomohl nám pan školník, který spolu s kluky z naší třídy nahnul strom do vodorovné polohy, a já na vršek stromku mohla hvězdu připevnit. Ostatní využili této chvíle a vršek stromku ověnčili ozdobami. Po narovnání vylezl Kuba na štafle a sázel jednu ozdobu za druhou. Vše šlo jak po másle. Sem tam nám pí učitelka Máslová a pí psychologka poradily, kam jednotlivou ozdobu přidat. A my přidali i jednu

netradiční. Zdobení stromečku nás bavilo a všichni doufáme, že se vám strom také líbí. Už jsme byli rádi, že to máme hotové, jelikož bylo chladno.

Malá soutěž: Jak už jsem naznačila, na stromku se objevila jedna nevšední ozdoba. Pokuste se ji najít. Své tipy můžete napsat na lísteček a dát jej Adéle Hanzlové z 9. B

Co chtějí holky na Vánoce?

Spousta z nás si přeje hoverboard, hit tohoto roku. Některé by rády pod stromkem již tradičně našly oblečení, kosmetiku nebo peníze. Menší dívky chtějí mobil, tablet a ty nejmenší i nějaké panenky. Přejeme všem, aby se jim přání vyplnila.

Bezvadné cukroví

Naše třída 6. A nabízela ve škole čokoládové lanýže. Dělal je dívky v pracovních činnostech s pomocí paní učitelky Formánkové. Byla to celkem sranda. Lanýže se tvarovaly čajovými lžicemi, ale to se nám moc nedařilo, takže jsme to musely dělat rukama. Myslely jsme si, že nám to nejde, ale paní učitelka nás chválila. Měly jsme strach, že o naše cukroví nebude zájem. Cukroví bylo nachystané a my jsme se domlouvaly, kdo je bude prodávat. A bylo to celkem peklo. Chtěla každá z nás. Dohodly jsme se, že budeme prodávat všechny. Mezi prvními zájemci byli zejména žáci prvního stupně. Po našem cukroví se jen zaprášilo, a na některé dokonce ani nezbylo. Všem chutnalo. Byl zájem nejen o cukroví, ale i o recept.

Bezvadné cukroví - recept

Čokoládové lanýže

(příprava 15 minut, odležení 24 hodin, dokončení 20 minut)

Ingredience: 6 lžic sladké smetany (40%), 50g másla, 200g tmavé čokolády, 1 tyčinka ledových kaštanů, mandlové lupínky nebo kvalitní kakao na obalení.

Postup: V menším kastrůlku se silným dnem přivedeme k varu smetanu. Přidáme máslo a za stálého míchání necháme rozpustit. Už nevaříme. Do směsi rozlámeme čokoládu a ledové kaštiny. Pomalu promícháme, než se všechna čokoláda rozpustí a vytvoří hladkou lesklou hmotu. Necháme vychladit a dáme odležet do lednice. Druhý den vytváříme pomocí kávových lžiček malé noky a obalujeme je v mandlových lupínkách.

Pokud budete mít chuť, zkuste si toto cukroví doma udělat. Překvapte příbuzné o letošních Vánocích, určitě jim bude chutnat.

Děkujeme všem, kteří si na našem cukroví pochutnali a podpořili dobrou věc. Získané peníze tvoří příspěvek na adopci afrického dítěte za naši třídu.

Laura Smejkalová, Amálie Křížová a Karolína Zárubová, 6. A

Vánoční jarmark

V pátek 8. prosince se uskutečnil tradiční vánoční jarmark naší školy. Připravili jej učitelé a žáci z prvního stupně. Před vchodem se už po patnácté hodině scházeli v hojném počtu žáci, rodiče i další příbuzní. V 15:30 hod. pan ředitel přivítal rodiče a dal pokyn k rozsvícení vánočního stromu, který byl připraven na balkóně školy. Žáci prvního stupně zaspívali několik vánočních písní, pak už začal jarmark.

Pro deštivé počasí se stánky tento rok přesunuly do šaten a vestibulu školy. Protože návštěvníků bylo opravdu hodně, byla ve škole velká tlačence. Přesto si všichni užili vánoční atmosféru, ochutnali horké nápoje a domů si odnášeli naše výrobky.

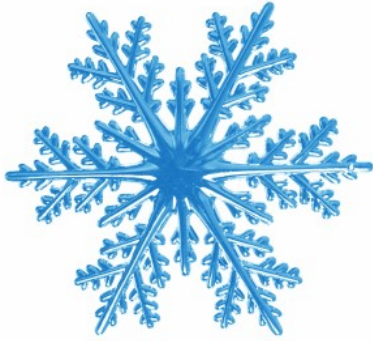
Žáci z mé třídy 5. B pekli na jarmark společně s rodiči perníky. Částí perníků jsme ozdobili stromeček ve třídě a zbytek jsme prodali. Vyráběli jsme také jmenovky na dárky ve tvaru hvězdiček, obrázky na dveře. Největší zájem byl o baňky z korálek a stromečky ze šišek v košíku. Už teď se těšíme na další vánoční jarmark.

Peníze získané touto akcí budou použity na africké dítě a školní pouť, pořádanou na zakončení školního roku. Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě vánočního jarmarku.

Alžběta Krompová, 5. B

Alžběta Krompová, 5. B

Kouzlo tajemných Vánoc

Když se řekne slovo Vánoce, co se vám vybaví? Dárčky? Ježíšek? Cukroví? Sníh? Všechno? Ano, tohle všechno k Vánocům patří, ale co když něco chybí?

Tenhle příběh se stal v jedné malé vesničce, kde se každý těšil na Vánoce. Malé děti na dárčky a dospělí na chvilku klidu, kdy si jejich radech hrají s novými dárčky. Den před Štědrým večerem se rodina Novákových šla projít, doufajíc, že napadne aspoň trochu sněhu. Když vtom uviděli malou holčičku, jak sedí celá promrzlá na lavičce. Ihned k ní přiběhli. „Jsi v pořádku? Co tu děláš sama?“ ptala se jí maminka Marie. Holčička se na ni bezvýrazně podívala a křehkým hlasem odpověděla „Rodiče mě doma nechťejí. Nemám kam jít a je mi zima.“ Po tváři se jí kutálela velká slza. Maminka Maruška se smutně podívala na svoji rodinu, chytla holčičku za ruku a pravila: „Půjdeš s námi. Máme místa dost a musíš se zahrát.“

Když přišli domů, holčička se vděčně zabalila do nabízené deky a sedla si ke krbu. „Moc vám děkuji. Jak vám to jen oplatím?“ řekla holčička. Maminka k ní přistoupila s horkým kakaem a řekla: „O to se vůbec nestarej. Není vůbec zač. Jak se vlastně jmenuješ?“ Holčička se na ni podívala nevinnými očima a špitla: „Vločka.“ Sklopila oči. „To je ale krásné jméno!“ usmála se maminka Maruška, trochu zmatená! Dál se už na nic neptala a nechala Vločku odpočívat.

Mezitím si děti hrály na zahradě. „Chybí tu sníh! Proč tu není, tati?“ ptala se dcerka Vendulka. „Určitě napadne, nebojte se,“ odpověděl tatínek ustaraně.

Tato malá vesnička vždycky mívala hodně sněhu, ale letos vůbec nic. Ani vločka, zhola nic. Děti z toho byly velmi smutné a rodiče neradi viděli své děti takhle zklamané.

Na Štědrý den se Vločka vzbudila z děsivého snu s trhnutím. Rychle dýchala. Posadila se na posteli a snažila se uklidnit. Ťuk! Ťuk! „Jak ses vyspala, Vločko? Dole je snídaně,“ ozvalo se od dveří a maminka vešla do pokoje. „Dobře. Děkuji.“

„Dobré ráno!“ pozdravila rodinu Novákovu, která se na ni přívětivě usmívala od snídaně. „Dobře,“ usmála se plaše. „Tati, sníh pořád nepadá. Jak přijede Ježíšek?“ zeptal se Honzík. „Neboj se, Honziku, však on to nějak vymyslí,“ odpověděl tatínek a snažil se znít klidně.

Po snídani zdobili všichni společně stromeček. Vločka se necítila moc dobře, tak ji maminka uložila a pustila jí pohádku. „Hezky odpočívej, vzbudím tě, až přijde Ježíšek, něco tu pro tebe určitě nechá,“ mluvila na ni maminka. Vločka se rozzářila a radostně se usmála. „Vážně?“ skoro vypískla. „Ano!“ rozesmála se maminka.

Pomaloučku se stmívalo a rodina Novákových zasedla ke štědrovečerní večeři. Děti netrpělivě popoháněly rodiče, aby už dojedli. Vločka byla hodná, ale uvnitř byla stejně nervózní jako Honzík s Vendulkou.

„Ježíšek!“ zahulákaly děti a rázem byly u stromečku. „Jé, to je moje! Jé to jsem přesně chtěla! Děkuji, Ježíšku!“ křičela radostí Vendulka a byla celá divá do nové panenky, která dokonce mluví. Honzík dostal velké nákladní auto, které uveze všechno na světě. Vločka našla pod stromečkem krásného velkého bílého medvěda. Byla z toho tak šťastná, až jí vyhrkly slzy. Všichni ji objali.

Po chvíli spánku Vendulka něco zaslechla, a tak se šla podívat. „Honem všichni sem, sněžííí!“ probudila všechny. A opravdu. Dlouho očekávaný sníh byl tu. Padal ladně a pomalu dolů, jako by na něj nikdo nečekal. Krásně velké vločky pokrývaly auto, stromy, dům, všechno, co našly.

„Vločko, pojď dolů, sníh je tu!“ běžely děti nahoru. Když otevřely dveře, našly jen prázdnou postel s dopisem. „Děkuji vám za všechno, moc si toho vážím. Jak už napovídalo moje jméno, nejsem obyčejná. Uživejte sněhu a vzpomínejte na mě tak, jak já na vás. Vločka.“ Děti tomu nemohly věřit. Ona sněžila?

Už uplynulo dlouhých deset let a na Vločku se stále vzpomíná. Rok co rok sněží tak hustě a krásně, až se tomu nedá věřit. A rodina Nováková na Vločku nikdy nezapomene. Ale stále přemýšlí, kam zmizela.

Zuzana Jílková, 9. A

Tentokrát jsem zastoupila Michaelu Homolkovou z 9. B, protože jako nová šéfredaktorka měla jiné starosti ohledně Plátku, a připravila jsem křížovku. Vztahuje se k Vánocům, které se pomalu, ale jistě blíží. S Vánoci přichází také nakupování dárků pro rodinu a naše kamarády a také všeobecný chaos, ale dne 24. prosince se ten chaos změní na klid a pohodu. Všude se hrají koledy. A právě vánoční písně mě inspirovaly při tvorbě křížovky. Tajenka je opravdu jednoduchá, její znění mně napište na lístek a odevzdejte v dnešní den, v den vydání časopisu. Také nezapomeňte připsat svoje jméno a třídu. Opět na vás čekají bez-
va ceny.

V minulé soutěži vyhrály: Petra Šínová z 6. C a Tereza Novotná z 9. B, blahopřejeme jim k získání ceny.

1. Jaké přídavné jméno se hodí ke dnu 24.12.?

5. Svátky ... jsou 24.- 26.12.

1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									
8.									

2. Častým vánočním stromečkem je ...

6. Doba před Vánoci se nazývá ...

3. Věc, na které zapalujeme svíčky, je ...

7. Co je symbolem Vánoc?

4. O Vánocích by měl padat ...

8. Na Vánoce pečeme ...

Přeji vám hodně úspěchů při luštění.

Vendula Kučerová, 9. B

Veselé Vánoce a hlavně zdraví do nového roku 2018 všem přeji členové redakce.

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 22. prosince 2017 nákladem 60 kusů.

Šéfredaktorka: Michaela Homolková, korektorka: Martina Štěpánková, grafická úprava: Maxim Ryashko.

Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.